

У час рэпетыцыі з маэстра Міхаілам Фінбергам.

Рыхтуючыся да Міжнароднага конкурсу маладых эстрадных выканаўцаў на "Славянскім базары ў Віцебску", Яўген ДОЛІЧ стаў Яўгенам СЛАВІЧАМ. Можна і сапраўды збіраецца такім чынам "прываражыць" уласны далейшы лёс — сваю долю жыццёвую і музычную?

на словы Наталлі Танюкевіч у сааўтарстве з Людмілай Воінавай. Апошняя рабіла рускамоўны пераклад замежнай песні, якую мы прапанавалі для выступлення на лёсаванні...
— **Сваю прафесію вы таксама абралі, здаецца, не адразу — ужо маючы за плячыма сярэдняю тэхнічную адукацыю.**
— Чаму ж? Было нават некалькі спроб вучыцца ў дзіцячай музычнай школе. Але я і

буду гэтым займацца, калі не — нічога не атрымаецца. Упарты. Але маці расказвала, што насамрэч я пачаў спяваць яшчэ ў Шклоўскім раддоме. Усе дзеці плачуць, а я крычаў "ля". І бацька сказаў: маўляў, музыкантам будзе...
— **Іншымі словамі, "абралі" шлях — па матчынай лініі.**
— Сапраўды, мая маці — піяністка. Ужо 15 гадоў мы жывём у Чэрвені, і яна пра-

Спеўная... доля ці слава?

Хаця і дагэтуль у яго ўсё складвалася вельмі нядрэнна. І справа нават не ў конкурсных перамогах, бо на віцебскае саборніцтва збіраюцца далёка не пачаткоўцы. Назіраючы за Яўгенам з яго першых крокаў на "Белазарскім акордзе", потым — на радыёпраекце "Маладыя таленты Беларусі", нарэшце, на Нацыянальным фестывалі беларускай песні і паэзіі ў Маладзечне, сочычы за яго выступленнямі пад час навучання ў Мінскім дзяржаўным каледжы мастацтваў, а пасля яго заканчэння — ва Універсітэце культуры і мастацтваў, магу засведчыць: гэты спявак узрасце ў сваіх прафесійных якасцях. Мэтанакіраваны, не па гадах сур'ёзны, ён бярэ прыступку за прыступкай...

— **Дык у чым жа разгадка "спрыг" з псеўданімам?**
— Яшчэ да адбору на "Славянскі базар..." я прайшоў праслухоўванне, якое дадаў прадуцсарскі цэнтр "Спамаш". І зараз з'яўляюся яго салістам. Псеўданім — гэта адна з умоў кантракта.

Сакрэты і традыцыі беларускага ўдзельніка конкурсу маладых выканаўцаў

— **Маўляў, возьмеш псеўданім — будзем прадуцсараваць?**
— Ну што вы! Псеўданім выбіралі разам, шукалі тое, што больш падыходзіць. Увогуле, браць нейкае імя, лічу, заўсёды складана. Якім бы блізім яно ні было, усё роўна адчуваеш нейкае "чужыства". Таму для мяне шукалі штосьці сугучнае, блізкае па вымаўленні. Я даволі сціплы, увесь у сваёй прафесіі, і псеўданім вырашылі ўзяць па кантрасце: маўляў, пры маім характары, ён мяне "не сапсуе".
— **Што ж, з заменай прозвішча псеўданімам — разабраліся. А з заменай конкурснага рэпертуару? Кажуць, у Віцебску вы будзеце спяваць нешта зусім іншае — у параўнанні з адборачным праслухоўваннем у Мінску?**
— Так, зараз я выступлю з іншымі песнямі. "Спамаш" рабіў для мяне не толькі фотасесію, але і загіс песень, і спецыяльна збіраў нават цэлую камісію, каб калегіяльна вырашыць, што лепш паказваць. Меркаванні былі рознымі. Недаўно дзясятка кампазіцый выбралі тыя, якія, на думку знаўцаў, змогуць "выстраліць": стуніліся на песнях "Берагі" Леаніда Шырына і "Памяці музыканта" Алены Атрашкевіч-

сапраўды шукаў сябе. Паступаў і на гітару, і на трубу, хадзіў у танцавальны гурток. Ды толькі адчуваў: усё гэта — нешта не тое. А "сваё" знайшоў толькі дзевяці ў падлеткавым узросце: з 14 — 15 гадоў пачаў выступаць у школьных канцэртах, і спевы — перамаглі. Але канчаткова я гэта зразумеў толькі тады, калі паступіў у каледж мастацтваў у клас Алены Атрашкевіч. Менавіта тады я змог сказаць самому сабе: "Усё, патрапіў". Я ўвогуле такі: калі штосьці падабаецца —

цуе ў тамтэйшай ДШМ выкладчыкам і канцэртмайстрам. А дзядуля, матчын бацька, добра спяваў, у яго быў ад прыроды пастаўлены голас. Так што ў гэтым сэнсе я працягваю "сямейныя традыцыі". А галоўнае — вельмі люблю тое, чым займаюся. Пры падрыхтоўцы да "Славянскага базару ў Віцебску" кожны дзень быў распісаны літаральна па хвілінах: заняткі па вакале, пастаноўка нумароў, калі рэжысёр Алена Рыбчынская шукала, якая

пластыка будзе менавіта "маёй", а не "вымушанай", навізанай знешне. Таксама фотасесіі, пошук сцэнічных строяў: дызайнеры прапаноўвалі пэўны вобраз, але часу, каб пашыць касцюмы, не было, таму іх "збіралі" па ўжо гатовых "дэталях", наведваючы крамы...

— **Абраўшы спевы, вы пастрабавалі і ў якасці педагога, прыйшоўшы ў Чэрвеньскую школу мастацтваў. Ці падбаецца? Дзеці ж — не толькі "кветкі жыцця", але і, здараецца, "шыпы ды калючкі".**

— Пэўна, вакальная педагогіка — гэта другое маё "страшэннае" захапленне. Сапраўды, у школе ёсць эстраднае аддзяленне, і я займаюся з дзецьмі вакалам — па выхадных, бо працоўны тыдзень праводжу ў Мінску.

— **Карацей, у вольны час працу працягваеце...**

— Я раблю гэта з вялікім задавальненнем! Калі ты не проста можаш падзяліцца сваімі ведамі, а яшчэ і бачыш вынікі — што можа быць лепш?

— **Хіба ўласная спеўная практыка. Напярэдадні конкурсу яна ўзмацнілася?**

— Вельмі адказным было выступленне на Рэспубліканскім свяце "Александрыя збірае сяброў". А пасля пачаліся рэпетыцыі з аркестрам Міхаіла Фінберга. Паводле конкурсных умоў, вы ведаеце, адну песню трэба спяваць з Нацыянальным акадэмічным канцэртным аркестрам Беларусі. Працаваць з Міхаілам Якаўлевічам — лёгка, проста, мабільна. Маэстра — сапраўдны профі, і гэтым усё сказана. Мне шанцуе на таленавітых, апантаных людзей, якія дапамагаюць мне і ў падрыхтоўцы да фестывалю, і, шырэй, у прафесіі. А яшчэ шырэй — дапамагае, можна сказаць, уся краіна...

Канкурсанты з розных краін у час рэпетыцыі.

Пра край неба

Імя Лізы МУРАЎЁВАЙ ужо добра вядомае не толькі ў Беларусі, але і за яе межамі. Навучэнка Мінскай гімназіі № 22, выхаванка Нацыянальнага цэнтра музычнага мастацтва імя Уладзіміра Мулявіна, яна ў свае адзінаццаць гадоў стала ўжо лаўрэатам ажно 14-і конкурсаў. Так што сёлетні конкурс "Славянскага базару ў Віцебску" можа лічыцца для яе юбілейным.

— **Я вельмі хацела трапіць на "Славянскі базар..." — вядома, не гледзячы на тэлебачанні, старалася, вучылася, каб прайсці, нарэшце, гэты адбор.**

— **А што будзеш на конкурсе спяваць? Тое ж, што і на адборачным туры ў Маладзёжным тэатры эстрады?**

— Так. Мне вельмі падабаюцца гэтыя песні. Адна з іх — "Неба цераз край" Уладзіміра Калесніка, а другая — "Кветка-папараць" майго любімага выкладчыка Святланы Стацэнка на словы Ірыны Суцэнкі. Галоўнае — не хваляецца! І тады ўсё абавязкова атрымаецца. Ёта я хачу паказаць не толькі сабе, але і ўсім удзельнікам конкурсу.

— **А чым яшчэ захапляешся, акрамя спеваў?**

— Танцамі. І тэнісам. А яшчэ люблю падарожнічаць. Пераважна за межамі нашай краіны.
— **На конкурсы ці ў адпачынак?**
— І першае, і другое. Але адпачываць усё ж лепш. Разам з мамай і татам...

Запал і "...Кадрыля"

Адзінаццацігадовая мінчанка Жэня КЛЯПІЦКАЯ вучыцца ў сталічнай гімназіі № 61, спевамі займалася ў вакальнай студыі "Мікст", а да конкурсу яе рыхтуе знакамітая артыстка і выкладчыца Вольга Вронская. Ну а сама Жэня свае педагогічныя здольнасці ўдасканалюе, займаючыся выхаваннем маленькага ёркшырскага тэр'ера:

— Яго завуць Арчы, 16 чэрвеня яму споўніўся годзік. Я яго вельмі люблю!

— **Я так разумею, гэта быў падарунак да Дня нараджэння. А пасля выступленняў што табе дораць: кветкі ці шакаладкі?**

— І тое, і тое. Але усё ж часцей — кветкі. Мне ўвогуле вельмі падабаецца, калі людзі апладзіруюць. Значыць, ім спадабалася.

— **А чаго чакаеш ад конкурсу? Таксама агладысментай?**

— Хачу набыць карысны вопыт і эмацыйны запал. Галоўнае — нават не прыз, а каб тваё выступленне спадабалася гледачам. Я буду спяваць для іх "Вясёлую кадрылю" Віктара Цямнова на словы Алега Лявіцкага і "Беларусь" Уладзіміра Сукалінскага. Касцюмы мне прыдумала дызайнер Жанна Калтакова. Яны мне вельмі падабаюцца!..

Матэрыялы паласы падрыхтавалі Надзея БУНЦЭВІЧ і Юрый ІВАНОЎ (фота)